

validerne kunde gjøre Krav paa Erstatning som Noget, der virkelig tilkom dem; hvorimod de efter det nu foreliggende Lovudkast kun have Afgang til en Forsørgelse fra Statens Side, en Adkomst, som de dese med alle andre Individier i Staten, der ere saa ulykkelige at komme i den Stilling, at de ikke kunne ernære sig selv. Vel er nu Forsørgelsen efter Udcastet ikke at kaste Brag paa; men jeg troer dog, man maa indrømme, at der med Hensyn til en saadan Forsørgelse hersker en almindelig Mening, hvorfra man ikke let vil kunne see bort, efter det Indpas, den andre Steder har faaet i vor Lovgivning, ja selv i vor Grundlov, hvorefter Fattigforsørgelse berøver Folk Afgang til Udøvelse af deres politiske Rettigheder. Dette vil nu naturligtvis ikke blive Tilfældet med den Forsørgelse, hvorom her er Tale; men det viser dog i alt Fald, at der i en Forsørgelse fra det Almindeliges Side indeholdes et for Bedkommende, af let forklarlige Grunde, høist ubehageligt Moment. Hvad der imidlertid er en endnu større Indvending imod Forsørgelsesprincipet, er, at det ikke let lader sig gennemføre, hvor Talen er om Invalidder, som ere spredte over det hele Land; thi Forsørgelsesprincipet gaar ud derfra, at der skal gives Enhver efter hans Trang, og derpaa er Lovudcastet ogsaa fornemmelig bygget; men man vil let see og vide af egen Erfaring, hvor vanskeligt det er allerede i en Commune, at fassatte Forsørgelsen efter Enhvers Trang, idet der gives mange Maader, hvorpaa Trangen kan komme til at synes at være større eller mindre, end den virkelig er. Men, naar Forsørgelsen gaar ud over en saadan snevrere Kreds, hvor de enkelte Personer, som skulle uddele Forsørgelsen, kjende de Bedkommendes hele Forhold, og derimod skal gaae ud over det hele Land, medens den Bestyrelsesmyndighed, som skal fordele Forsørgelsen, skal have sit Sæde paa et bestemt Sted i Landet og kun igjennem Beretninger, som indhentes rundt omkring fra, kan skaffe sig de fornødne Data til derpaa at støtte sine Bestemmelser om hvad enhver Enkelt kan trænge til og ansees berettiget til efter alle sine Forhold — da mener jeg, at det vil vise sig, at det er forbundet med ganske overordentlige Vanskeligheder, for ikke at sige

at det er umuligt, med Retfærdighed at gennemføre Forsørgelsesprincipet. Vi have allerede haft Exempler i saa Henseende, vi have haft Exempler paa Forsørgelse af Embedsmænds Enker og Andre, med Hensyn til hvilke Understøttelsen var grundet paa det Princip, at der skulde gives, efter som Bedkommende være trængende, og jeg troer, at vi kunne sige, at vi i den Henseende have gjort bittere Erfaringer, idet de Paagældende ofte have vidst at unddrage sig for at afgive de sandfærdige Vidnesbyrd, hvorpaa Kravet skulde støtte sig. Dertil kommer den Omstændighed, at efter Forsørgelsesprincipet skal Understøttelsen ikke alene meddeles efter den østørlige Trang, men ogsaa lempes, efter som Trangen senere forandrer sig, hvoraf følger, at Invaliden endogsaa aldeles kan miste den ham tilstaaede Understøttelse, dersom hans Omstændigheder senere i mærkelig Grad forbedre sig. Dette er imidlertid meget haardt; for det Første, fordi disse Individier derved efter Bestyrelsens Skjøn i mange Tilfælde kunne berøves det, hvorpaa de maaskee netop have baseret Planen for deres hele fremtidige Eksistens, og dernæst er det uhensigtsmæssigt, fordi det vil i en lang Række af Aar vedligeholde Krav paa et Tilsyn fra Kjøbenhavn med 3 til 4000 Individier omkring i Landet, hvilket paa ingen Maade med Lethed vil lade sig udføre. Hertil kommer, at det forelagte Lovudkast i mine Dine ikke engang tilfredsstillende har kunnet bringe sit eget Princip i Anvendelse, hvorom De let ville overbevise Dem, mine Herrer! ved at betragte de Sætser, som ere anførte for Invalidforsørgelsen. Naar De saaledes ville eftersee det Regulativ, som for Invalidforsørgelsen er fassat i § 12, saa ville De finde, at den 2den Afdeling af Invaliderne indbefatter dem, som saaledes ere komne til Skade, at de aldeles ikke kunne for tjene Noget, og at der for disse i den 6te Klasse er fassat en Pensionsstørrelse fra 70—90 Rbd. Jeg troer imidlertid, at Enhver vil indrømme, at, dersom Pensionsstørrelsen virkelig skal afspejles efter det enkelte Individis Trang, saa maa Understøttelsen i dette Tilfælde variere mellem ganske anderledes vide Grandsfer end den her fassatte mellem 70—90 Rbd. Dersom der f. Ex. skulde tages Hensyn til, om en Mand